

Fjellkaren

En fjelltur litt utenom det vanlige

Historier fra turer i fjell og skoger har bestandig pirret min nysgjerrighet, i et forsøk på å forbedre min forståelse om hva som rørte seg der bestemte jeg meg for å ta meg en liten vandretur, om ikke annet for å få litt frisk luft i lungene. Da luften på stedene jeg pleier å besøke ikke akkurat forlenger livet, da en knapt kan se hva klokken er grunnet tykk sigaretttrøyk som til enhver tid befinner seg der.

Jeg hadde praiet en traktor med en kjeldressbekleedt sjåfør, til å frakte meg fram fram til selve startstedet for vandreturen min.

Bekledningen jeg benyttet var preget av tildeles sterke erosjonsskader, og hadde en lei tendens til hverken å holde regn eller vind ute, men jeg tenkte at ettersom dette bare var en liten tur, så var ikke bekledningen så veldig viktig.

I mangel av ryggsekk hadde jeg med meg to bæreposer som jeg hadde den nødvendige provianten i.

Ingen konversering ble foretatt under kjøreturen, da støyen fra traktoren bare førte til svar av typen HÆ, og nære utforkjøringer grunnet tilsidevridning av hode, i forsøk på å oppfatte mine lange og innholdsrike spørsmål.

Ved endestasjonen sa sjåføren leende at jeg heller skulle hatt en handlevogn istedenfor bæreposene. Jeg takket for tipset og sa jeg skulle benytte meg av dette ved en senere anledning.

Været var strålende og jeg begynte glad og fornøyd å følge stien som skulle føre meg fram til selve fjellet som jeg hadde bestemt meg for å bestige.

Etter bare en fem minutters gange kom imidlertid et mindre dyr ut fra et kratt nærliggende stien, jeg konkluderte at dette måtte være en rev.

Jeg sto helt stille for ikke å skremme den, men isteden for å bli skremt kom den løpende imot meg, samtidig som den logret med halen. Jeg var meget redd den skulle komme på tanken å bite, og var ikke videre høy i hatten da den var kommet fram til der hvor jeg sto, men heldigvis var den bare interessert i å lukte på meg.

Etter å ha luktet litt både histen og pisten løftet den foten og begynte å urinere på skoen min, noe som førte til at jeg med stort hastverk flyttet meg litt til siden, for å unngå å bli fuktet ytterligere av revens utidige vannlating.

Jeg oppdaget at reven hadde et bånd snurret rundt halsen, og etter en nærmere undersøkelse oppdaget jeg et lite skilt med inskripsjonen “Fido”, inngavert.

Jeg hadde hørt om at dyr ble merket av forskjellige grunner, så jeg tenkte at dette måtte være grunnen til at reven hadde dette rundt halsen.

“ Reven ved stien han gikk, bjeffet og logret og slikt, mannen på stien han så, tomte sin blære så kvikt ”

Etter å ha fått reven til å forsvinne ved hjelp av å kaste pinner, var jeg i gang med å gå igjen, det tok ikke lange stunden før jeg var framme ved fjellets bunn.

Fjellet var imidlertid adskillig brattere enn jeg først hadde antatt, så jeg gruet meg litt til selve bestigelsen. Jeg fant nå tiden inne for en aldri så liten pust i bakken, så jeg satte meg ned på en stein nærliggende stien.

Mange fugler var å se, de kretset rundt meg samtidig som de laget et voldsomt til leven, Jeg tenkte at dette måtte være det de kalte for ryper.

En av rypene hadde tatt seg en aldri så liten lur litt lenger framme på stien, så jeg sparket litt i den for å få den til å stige opp. Men dette så ikke ut til å hjelpe, da den tydeligvis hadde til vane å sove tungt. Jeg kastet den like gjerne rett til værs i håp om at den ville våkne og begynne å fly.

Men isteden for å fly kom den stupende ned igjen i meget høy hastighet, og stoppet ikke før den pent hadde nødt, da en kvass stein sørget for dette.

Jeg hadde aldri sett maken til søvnproblemer, så jeg kansellerte videre forsøk på å vekke den.

“Uglene kvitret så vakkert fra tre, og tiurene sprang med letthet på sne”

Etter litt om og men bestemte jeg meg omsider for å begynne med selve bestigelsen av fjellet.

Det var ikke bare brattheten som virket skremmende, også at fjellveggen var temmelig glatt gjorde sitt til at jeg fjernet steiner som lå på bakken, slik at et eventuelt fall ikke skulle resultere i

sammenstøt med noen av dem.

Selve klatreturen ble en prøvelse, bæreposene jeg hadde i hende forhindret meg fra å bruke begge hendene samtidig, noe som gjorde utslag på hastigheten betraktelig.

Rypene styrtet ned på meg hele tiden, samtidig som ekskrementer hele tiden ble kastet, åpenbart i den hensikt å treffe meg, noe de også klarte ved flere anledninger.

Etter noen timer med kliving og nærepåfall var jeg kommet opp på toppen.

På et skilt sto det, "Temmelig lite ideelt å klatre ned her", med en pil pekende ned den veien jeg ankom.

Jeg tenkte ikke videre over dette, for litt bortenfor kunne jeg høre noen som ropte om hjelp.

Jeg løp til stedet for å være behjelpelig hvis noen var i nød og trengte assistanse fra meg.

Ropene kom nedenfor en skrent, og da jeg lente meg utover for å se, oppdaget jeg en mann som hang etter hendene, i en gren som var vokst ut fra fjellet.

Jeg lurte på om han trengte hjelp, og fikk høylytt til svar at neida det trengte han ikke, han bare hang der for å beundre den vakre utsikten.

Dette passet meg ypperlig da jeg nå var blitt temmelig sulten, og følte for at et aldri så lite måltid ikke hadde vært å forakte.

Etter et måltid bestående av lemse, is og egglikør, fant jeg tiden inne til å se litt nærmere på utsikten, når jeg nå først var ankommet toppen. Men ettersom stedet var dekket av en tykk røyk var det ikke stort jeg kunne se.

Etter en ti minutters nistirring for å forsøke å se noe, kom imidlertid min hengende venn fram fra utkiksstedet sitt. Han virket temmelig sliten, så jeg spurte om det var hardt å være på tur i fjellet.

Isteden for høflig å besvare spørsmålet mitt prøvde han å løfte en større steinblokk som lå like ved. Forsøket mislyktes imidlertid, og da jeg tilbød han min hjelp forsøkte han med ennå større kraft å få løftet blokken.

Dette resulterte i at han ble gående krokrygget med en arm på ryggen, samtidig som han jamret seg som en ørn.

Han kom gående mot meg med den ledige armen hevet høyt foran seg. Jeg tenkte han ville hilse på meg, så jeg tok fram armen klar til hilsingen. Men isteden for å hilse fortsatte han rett forbi meg, samtidig som han uttrykte, “jeg skal ta og dreeeeeIIIIIIII !”. Grunnen til at han uttrykte seg så rart i slutten av setningen var at han i dette øyeblikk var i ferd med å rulle ned en temmelig bratt skråning, som litt ugunstig var plassert der.

Jeg speidet nedover bakken for å forsøke å se karen, og kunne såvidt skimte han langt der nede. Han lå helt stille ved siden av et tre som tydeligvis hadde satt en stopper for rullingen hans. Jeg ropte ut av full kraft at han hadde en meget effektiv metode til å forsere bratte bakker på, men fikk som ventet ikke noe svar, da han hadde hodet godt plantet i noe som liknet en maurtue.

“Karen i fjellet han hang, med klarhet i stemmen han sang, til slutt han opp han sprang, sover nå søtt på land”

Jeg valgte en mere behagelig måte å komme meg ned på, da en sti beliggende like i nærheten, som attpåtil var bekledd med asfalt, virket mere bekvemt enn steinura til min sovende venn.

Jeg var kommet et godt stykke da et stort dyr med langt hår på hodet, kom ut fra et skogholt i nærheten. Grunnet røyken var det litt vanskelig å bedømme hvilket dyr det var, men jeg antok at dette måtte være en elg, da den virket så fryktelig stor og tung.

Elgen vrinsket og steilte, for så å fortsette galopperende I den retningen jeg ankom.

Jeg må innrømme at jeg følte naturens storhet i dette øyeblikket, så jeg måtte rote rundt i bæreposene mine til jeg fant lommestørkleet mitt.

“Elgen den galopperte så lett, vrinsket og steilet i et sett, til slutt den på veien ble sett, med ett jeg måtte gråte en skvett”.

Jeg var kommet til en vassansamling, og ble stående å beundre dens underfundighet en god stund.

Underfundigheten ble imidlertid brutt av en stor mørk fugl med krokete munn, som stupte ned mot vannet.

Jeg kunne med letthet konstatere at dette hverken var rype eller ugle, da denne var vesentlig større.

Den ukjente fuglen var kommet ned til vannoverflaten, og grep tak i vannet med labbene sine. Kunne den være tørst mon tro, men i samme øyeblikk den lettet oppdaget jeg en liten fisk den hadde mellom labbene sine.

Fisken var sølvfarget, og da naturligvis en sølvfisk.

Fy og skam, tenk å løfte en slik søt og snill fisk opp fra vannet sitt, tenk om den hadde høydeskrekk.

Og for ikke å snakke om hvor vont det hadde vært hvis fuglen I villfarelse skulle komme til å miste den ned i vannet igjen, noe som kunne resultere i mageplask.

Begge to forsvant imidlertid bak noen trær, så jeg fortsatte videre mot bestemmelsesstedet hvor traktorsjåføren hadde avtalt å møte meg.

Men like før jeg var framme ble jeg møtt av reven Fido som satt på stien og gliste, med tungen ute og med halen i full bevegelse.

Etter å ha erfart revens utidige og høyst merkbare vannlating, gikk jeg en vesentlig omvei for å unngå dens tildeles ufine tilnærmelser flere ganger.

Framme ved bestemmelsesstedet ventet sjåføren utålmodig, og virket temmelig oppskjørtet over at jeg hadde vært så sen, han lempet meg inni traktoren, og grisekjørte i hele tredve km/t ned til bygda igjen, bare så orrhønene skvatt ut av veien.

Det var ikke med lite stolthet jeg kunne fortelle mine venner om mine sterke og gripende opplevelser fra turen jeg aldri vil glemme, så lenge jeg lever....

Bernt Kulseth, April 96.